

at det kan komme i Betragtning, men vi have nylig hørt den ærede Ordfører motivere Forslaget under Nr. 8 — om hvilket jeg forresten ikke skal udtale mig videre — paa samme Maade, hvorpaa det er motiveret i Betænkningen, nemlig ved, at det der omhandlede Tab var altfor stort for en enkelt Mand at bære, og, skjøndt jeg ikke vil sige den ærede Ordfører imod i saa Henseende, kunde det dog vel være, at et Tab, som det, hvorom her er Tale, for den mindre Mand, som maaskee har mistet den eneste Bogn, han havde, medens han selv var borte som Fædrelandsforsvarer, kan være forholdsvis ligesaa stort, som det større Beløb er for hiin anden Mand. Hvorvidt dette er Tilfældet, skal jeg ikke kunne sige, da jeg ikke kender Forholdene saa nøje, men tænkeligt er det. Den ærede Ordfører har dog maaskee andre Oplysninger, som han vil meddele os i saa Henseende, men for mig staaer det klart, at man ikke bør paabyrde en fattig Mand slige Tab, paa samme Tid som man vil bede om, at der tilstaaes en formodentlig rig Mand en stor Erstatning. Med disse Ord skal jeg anbefale dette Forslag til det høie Things Velvilje. Skulde der ikke være tilstrækkelige Oplysninger tilstede, vil det jo staae i den ærede Ministers Magt, til hvem Andragendet henvises, at undersøge, hvorvidt der maatte være Grunde, som talte for, at Manden fik den nævnte Erstatning. Det er jo kun en Henvisning, hvorom her er Tale, og jeg tillader mig derfor at anbefale Forslaget.

Udler: Der er noget Uheldigt ved denne Behandling, idet vi allerede forrige Gang have udtalt os fuldstændigt om Enkelthederne, og, var der ikke gaaet saa lang Tid hen mellem de to Behandlinger, som der er, da den sidste Behandling foregik den 27de Mai, skulde jeg aldeles ikke have udtalt mig idag, men henholdt mig til, hvad jeg dengang sagde. Men den ærede Ordfører har nu — og dette ligger ogsaa ganske naturligt i den Tid, der er gaaet hen, — udtalt sine Grunde for Forslag, som jeg for mit Vedkommende maa være imod, og jeg kan derfor ikke undlade atter at udtale mig derom og vil sandsynligvis komme til at gjøre det med de samme Ord som forrige Gang;

men Sagen er for mig for vigtig til, at jeg ikke skulde udtale min Mening og søge at faae Thinget til at stemme i den Retning, jeg anbefaler. Det første af de Andragender, som af Enkelte, jeg troer et Fleertal, er foreslaaet henviist til den høitærede Minister, for hvilket jeg ikke kan stemme, er det, som er omhandlet under Nr. 5, fra Exam. juris Stephanfen. Som jeg allerede udtalte sidste Gang, finder jeg det fuldstændigt rigtigt, at en saadan Anstalt som Rigsforsikringsanstalten fremtræder med den samme Gentilhet, som man anvender i private Forretninger. Jeg finder ikke, at der vilde have været Noget i, om Anstalten dengang havde gjort, hvad Andrageren ønskede, om den havde viist den Vedkommende den Imødekommen at betale ham en Deel af Forsikringspolicens Beløb, men jeg finder det urigtigt, naar vi ville blande os ind i Bestyrelsens Administration, idet jeg troer, at den med Føje vil kunne sige: Vi holde strengt paa med Hensyn til Statens Penge at anvende den juridiske Ret, og man vil ellers kunne gjøre os den Behreidelse, at vi gaae udenfor den og hengive Statens Penge; men, fører det til, at Rigsdagen anbefaler at gaae i en anden Retning, vil det være mere behageligt for os stadigt at være lette og imødekommende, selv om det gaaer ud over Statskassen. Jeg skal ogsaa udtale, hvad jeg forrige Gang udtalte, at der er en speciel Grund for mig til ikke at stemme for dette Andragendes Henvisning, idet Rigsdagen under Behandlingen af Finanteloven har viist, at den ikke vil have denne Anstalt stillet, saaledes som den høitagtede Finanteminister ønskede at stille den som mere selvstændig ved at stænke den en Styre, som kunde have hele sin Hovedopmærksomhed hændent paa Anstalten og lede den med større Frihed og Selvstændighed. Jeg finder det aldeles inoconseqvent, efterat man har nægtet den Ordning, som Finantministeren foreslog, nu at gribe ind paa et enkelt Punkt i denne Administrations Handlinger, thi vi gribe ind, idet vi anbefale at bevilge Noget, som den ikke vil bevilge. Det andet Punkt angaaer de Erstatningskrav, som have været under den jhdfte Erstatningscommissions Behandling, og hvorom der nu er kommet Andragender til os, som endeel